

Autorka: Małgorzata Kacprzykowska

ETYKA W GIMNAZJUM

Temat (4): Kogo i dlaczego naśladujemy?

Cele lekcji:

- tworzenie sytuacji doskonalących zdolność interpretowania pojęcia wzoru osobowego,
- wdrażanie do wypowiedzania się na temat wzorów akceptowanych społecznie.

Normy wymagań

Uczeń:

- rozumie motywy naśladownictwa,
- podaje analizie pojęcie wzoru,
- buduje wypowiedzi poprawne pod względem językowym i stylistycznym,
- formułuje, porządkuje i wartościuje argumenty uzasadniające stanowisko własne lub cudze.

Metody: pytań i odpowiedzi, analiza pojęć, praca w grupach.

Kluczowe pojęcia: wzór osobowy.

Czas trwania: 45 minut.

Przedmiot: godzina wychowawcza, etyka, filozofia.

Przebieg lekcji:

1. Lekcję można rozpocząć od postawienia pytania zawartego w temacie. Analiza swobodnych wypowiedzi uczniów powinna zmierzać do podania motywów naśladownictwa. Uczniowie zapisują:

NAŚLADUJEMY KOGOŚ PONIEWAŻ:

- chcemy być coraz lepsi,
- lepiej „czuć się we własnej skórze”,
- spodobać się komuś,
- coś osiągnąć,
- darzymy kogoś szacunkiem.

2. Nauczyciel wprowadza pojęcie *naśladownictwo*

NAŚLADOWNICTWO – tendencja do upodobniania się do kogoś, kierowana uświadomionym lub nieuświadomionym przekonaniem o jakiejś dodatniej wartości osoby naśladowanej.

3. Prowadzący wskazuje, że można rozróżnić:

- a) naśladownictwo w sferze uczuć, którego przykładem jest reagowanie uśmiechem na uśmiech, płaczem na płacz;
- b) powtarzanie pewnych uczuć, jak ziewanie, gdy ktoś ziewa, pochylanie się w kierunku, w jakim pochyla się akrobata chodzący na naszych oczach po linie;
- c) naśladownictwo, w którym podziw albo szacunek dla jakiejś osoby nakłaniają do tego, by się do niej upodobnić.

Osoby, które naśladujemy, są przedmiotem naszego szacunku, dlatego:

- a) starsi naśladowani są przez młodszych
- b) wyżsi w pozycji społecznej przez stojących niżej.

4. Nauczyciel wprowadza pojęcie wzoru sugerując, że osoby, które naśladujemy, są przedmiotem naszego szacunku, a szacunek zdaniem McDougalla „to przede wszystkim sugerowanie sobie innej osoby, jako przykładu”. Prowadzący prosi o podanie cech wzoru:

WZÓR – doskonałość, nierealność (raczej coś nieosiągalnego), nieskazitelnność, bezbłędność.

Uczniowie odpowiadają na pytanie: Kto i dlaczego stanowi dla Ciebie wzór? Uczniowie zapisują: WZÓR – to przedmiot naszych aspiracji, to coś, co staramy się osiągnąć.

Wyróżniamy wzory:

- a) propagowane przez media, kodeksy prawne, życiorysy mężów stanu, np. od kupca domagamy się, by był uczciwy; od polityka, by dbał o nasze interesy, nie kłamał – wzory te nie zawsze są akceptowane;
- b) akceptowane, które badane są poprzez ankiety, czy obserwacje, np. fani – akceptują Michaela Jacksona, pomimo rozpraw sądowych.

5. Uczniowie w grupach przygotowują listę wartości, jakie leżą u podstaw wzoru:

- a) świętego – gr. I,
- b) artysty – gr. II,
- c) naukowca – gr. III,
- d) sportowca – gr. IV,
- e) dżentelmena / damy – gr. V.

6. Prezentacja i analiza wyniku pracy.

7. Uczestnicy kończą zdanie: Najbliższy jest mi wzór ..., ponieważ ...